

Justitsministeren: Dersom alle Folketingets Medlemmer vare komne til et bestemt Resultat i denne Sag, vilde det jo være frugtesløst at udtale sig om den. Jeg tror imidlertid, at man maa gaa ud fra, at saalænge Forhandlingen ikke er sluttet, er man berettiget til at tænke sig Muligheden af, at selv de Medlemmer, som tidligere have udtalt sig, maasse kunne stille sig noget anderledes, end de først havde betænkt, og selv om det ikke i det enkelte Tilfælde lykkes, er man dog pligtig at udtale sig, som om dette ikke var en Umulighed, thi ellers vilde jo Forhandlingen fra første Færd af stemples som vrøksløs og frugtesløs. Den Side af Sagen, som jeg tror det rigtigst fortrinsvis at udtale mig om, er ikke det foreliggende Tilfælde efter dens særegne individuelle Bessaffenhed. Her er der nemlig forelagt Aktstykker i saa stort et Omfang, og disse ere derhos saa udførligt behandlede, at en nærmere Forklaring turde være ufornøden fra min Side. Men jeg kan ikke tilbageholde den Udtalelse, at disse Aktstykker ere forelagte i et saadant Omfang, at det er sket uden mit Vidende og uden min Villie. Jeg havde efter de Udvalget meddelte Aktstykkers Bessaffenhed ikke troet, at det var nødvendigt forud at paapege, at der var enkelte af Meddelelserne med Hensyn til denne Sag, som efter min Opfattelse ikke egnede sig til Offentliggjørelse, imod hvis Offentliggjørelse jeg vilde have gjort Indsigelse, dersom man forud havde spurgt mig. Jeg har tidligere som Medlem af Udvalg i saadanne Tilfælde, hvor det syntes mig at ligge nær, at Sagen maatte være tvivlsom, altid for mit Bedkommende først henvendt en Forespørgsel til vedkommende Minister, inden jeg foranledigede saadanne Aktstykkers Trykning. Jeg har vel haft den Ære at have en Konference med Udvalget om denne Sag, men det var paa et tidligere Standpunkt, inden der forelaa et Udkast til Betænkning, hvoraf det kunde ses, at det var Meningen at meddele Aktstykker i et saadant Omfang, som sket er. Da denne Sag imidlertid kan komme til at gjenlyde andetsteds, da der er Resonnants i den langt horte, har jeg anset det for nødvendigt at give denne Erklæring, at Trykningen

i det Omfang, hvori den har fundet Sted, er sket mig uafvidende, baade for min egen Skyld og for den Mand's Skyld, af hvis Udtalelser her er leveret et Aftryk, og som andetsteds vil komme til at svare for sine Udtalelser i Sagen; den paagjældende Embedsmand har tilvisse været fuldstændigt berettiget og forpligtet til efter bedste Overbevisning, at sige, hvad han sagde; men Et er hvad en Overøvrighed skal sige Ministeren, et Andet, hvad der af saadanne Udtalelser bør trykkes. Dersom man ikke vil paalægge Regjeringen den Nødvendighed at være mere tilbageholdende i sine Meddelelser til Udvalgene, saa maa man ikke forlange, at ethvert Aktstykke, der sendes til et Udvalg, først nøiagtig skal undersøges for at se, om man skal skrive „fortrolig“ derpaa eller ikke, inden man kan lade det gaa ud af Ministeriets Hænder. Det vilde ikke være nogen heldig Forretningssag, hvis dette blev nødvendigt, thi den Slags Begjæringer om Dplysninger og Aktstykkers Meddelelse ønsker man jo at besvare saa hurtigt, som muligt; en Minister har ikke Lykt til at skulle sidde een Dag eller to for først at læse Aktstykkerne igjennem fra Ende til anden, for at se, om der er Nødvendighed for at sætte NB. derpaa, men man stoler i saa Henseende paa, at der vil komme en Forespørgsel derom fra det Udvalgs Side, der behandler Sagen, thi fra dets Side kan det ske meget lettere. Først Ordføreren kan, om jeg saa maa sige, praktisk stille Spørgsmaalet, da Ministeren ikke forud kan vide, om der overhovedet ønskes nogen Trykning af noget af de meddelte Aktstykker. Sagttages imidlertid ikke dette, saa tvinges Regjeringen til at være mere tilbageholdende i sine Meddelelser af Aktstykker, end ønskeligt er, den tvinges til en foregaaende Sigtelse og Drøftelse af, hvad der meddeles, hvilket vil forhale Meddelelsen. Hvad nu angaar det Spørgsmaal, som i denne Sag fortrinsvis har Interesse, da staar det for mig som, om det Hovedsynspunkt, der ligger til Grund for det af Udvalgets Flertal gjorte Forslag, let kunde bringe Thinget i en falsk Stilling. Det er det almindelige Synspunkt, hvorpaa det her kommer an. Her foreligger jo, mine Herrer, naar Sagen betragtes i sin Almindelighed, et meget vigtigt konstitutionelt